

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004



2009

Dokument z posiedzenia

20.10.2008

B6-0561/2008

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad sprawozdaniem Rady Europejskiej i oświadczeniem Komisji

zgodnie z art. 103 ust. 2 Regulaminu

złożyli Francis Wurtz, Umberto Guidoni, Roberto Musacchio, Esko Seppänen, Eva-Britt Svensson i Sahra Wagenknecht

w imieniu grupy politycznej GUE/NGL

w sprawie szczytu Rady Europejskiej w dniach 15 i 16 października 2008 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie szczytu Rady Europejskiej w dniach 15 i 16 października 2008 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 15 i 16 października 2008 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze obecny kryzys finansowy, zapoczątkowany przez pęknięcie banki spekulacyjnej w dziedzinie nieruchomości w USA, kredyty hipoteczne o podwyższonym ryzyku oraz produkty pochodne, zyskał zasięg ogólnoświatowy w wyniku coraz bardziej zintegrowanego i nieuregulowanego charakteru rynków finansowych; mając również na uwadze, że można oczekiwać dalszych turbulencji finansowych w wyniku zapaści kredytowej i nacisków na przedsiębiorstwa z branży kart kredytowych;
- B. mając na uwadze, że przekonanie podzielane ogólnie przez przywódców politycznych i gospodarczych oraz ekonomistów głównego nurtu, że „wolne rynki wiedzą lepiej” a swobodne relacje sił rynkowych gwarantują wydajne i skuteczne przydzielanie zasobów zostało ostatnio zdecydowanie obalone; mając na uwadze, że w samych Stanach Zjednoczonych banki, zakłady ubezpieczeń, fundusze hedgingowe oraz inne instytucje udzielające pożyczek odpisały około 760 miliardów dolarów; mając na uwadze, że według „podstawowego scenariusza wydarzeń” związanych z kryzysem finansowym MFW amerykańskie i europejskie banki „spalą” aktywa o wartości około 10 bilionów USD;
- C. mając na uwadze, że bardzo nierówna dystrybucja przychodów, globalizacja, liberalizacja i deregulacja ryków finansowych uitorowały drogę do innowacji finansowych (pochodne, fundusze hedgingowe, fundusze private equity, sekurytyzacja, strukturyzowane instrumenty inwestycyjne), które z kolei przyczyniły się do nadmiernego i nadmiernie procyklicznego stosunku zadłużenia do wartości aktywów ogółem, zachowań o charakterze krótkoterminowym, nałożenia na przedsiębiorstwa produkcyjne i usługowe wymogów wysokich rat zwrotu z inwestycji (ukierunkowanie na „wartość akcjonariusza”) oraz do szybkiego i globalnego rozprzestrzeniania się ryzyk;
- D. mając na uwadze, że czynniki te stanowiły istotną siłę napędzającą powstawanie baniek spekulacyjnych (nowa banka spekulacyjna w 2001 r. i późniejsze banki spekulacyjne w dziedzinie nieruchomości i towarów) oraz inflację cen aktywów; mając na uwadze, że w momencie pęknięcia tych drugich baniek, rozprzestrzenienie się ryzyka stao się rzeczą oczywistą, nastąpiła zapaść kredytowa i załamała się płynność rynku; mając na uwadze, że zarówno neoliberalna polityka liberalizacji rynku finansowego oraz nastawienie na szybkie zwiększenie wartości akcjonariusza za wszelką cenę zupełnie się nie sprawdziły;
- E. mając zatem na uwadze, że za kryzys należy winić nie tylko „chciwą” kadrę kierowniczą

i „chciwych” udziałowców sektora finansowego, ale w równym stopniu rządy USA i państw członkowskich UE oraz instytucje europejskie, ponieważ wszystkie te podmioty są odpowiedzialne za wspieranie liberalizacji rynków finansowych; mając na uwadze, że kryzys finansowy i depresja „realnej gospodarki”, powiązane z innymi czynnikami strukturalnymi (np. ze zmianami klimatycznymi, degradacją środowiska, kryzysem żywnościowym i energetycznym, handlem itp.), pokazują, że kryzys ten jest systemowym kryzysem współczesnego kapitalizmu;

- F. mając na uwadze, że plan działania dotyczący rynku finansowego UE oraz dobrowolna współpraca w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym w UE (struktura nadzoru według Lamfalussy'ego) opierały się głównie na „samoregulacji” sektora finansowego, którego częścią są banki prywatne, co pokazało, że podejście to nie jest w stanie zapobiec powstawaniu baniek spekulacyjnych w dziedzinie aktywów i nieruchomości, ograniczyć ryzyka finansowego, przeciwdziałać kryzysowi finansowemu i stać na straży stabilności finansowej;
 - G. mając na uwadze, że Komisja konsekwentnie odmawiała wzięcia pod uwagę apeli PE wzywających do przyjęcia środków legistacyjnych w celu poprawienia regulacji rynków finansowych i przypomina, że już w 2002 r. Parlament Europejski zauważył, że programy wynagradzania kadry kierowniczej w instytucjach finansowych przyczyniły się do koncentracji na ryzyku i szybkim zysku; przypomina, że Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 21 listopada 2002 r. (sprawozdanie Ieke van den Burg) zwrócił uwagę, że fundusze hedgingowe znajdują się w fazie rozkwitu i wezwał do ponownej analizy ich wpływu na stabilność systemową w świetle sprawy LTCM oraz zamieszania na rynkach finansowych z 2002 r.;
 - H. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy wiąże się z początkiem poważnej depresji światowej gospodarki, która już wpływa na niektóre większe państwa członkowskie Unii Europejskiej (Wielką Brytanię, Niemcy, Francję, Włochy, Hiszpanię); mając na uwadze, że produkcja w strefie euro spadła już w ujęciu rocznym o 0,8% w drugim kwartale 2008 r.; mając na uwadze, że MFW przestrzega już przed obecną polityką antyinflacyjną zmieniającą się w naciski w kierunku deflacji oraz przed wizją depresji lub dłuższej stagnacji gospodarczej;
1. ostro krytykuje Unię Europejską, brak działania Komisji, niewłaściwe potraktowanie kryzysu przez Radę we wczesnej jego fazie, politykę EBC oraz egoizm tych państw członkowskich, które najbardziej ucierpiały, ponieważ nikt z nich nie przejął inicjatywy w celu uporania się ze zjawiskiem baniek w dziedzinie nieruchomości, towarów i aktywów już w połowie 2007 r.;
 2. zauważa, że w wyniku kryzysów dojdzie do gwałtownej recesji gospodarczej na całym świecie połączonej z o wiele wyższym poziomem bezrobocia i ubóstwa;
 3. podkreśla, że załamanie systemu finansowego oraz powolna reakcja Europy na nie brutalnie obnażyły instytucjonalne i polityczne ograniczenia idei integracji Unii Europejskiej oraz brak solidarności w podjęciu prawdziwie wspólnego działania;
 4. zdecydowanie krytykuje przywódców europejskich za zwyczajowe mówienie o wspólnym europejskim działaniu i solidarności, a z drugiej strony za nieumiejętność osiągnięcia

porozumienia w sprawie wspólnej europejskiej operacji ratunkowej na początku października 2008 r.; zamiast tego państwa członkowskie zaczęły realizować politykę „błagania sąsiada” polegającą na konkurowaniu systemów krajowych w celu zagwarantowania depozytów i wspierania banków, aby zapobiec odpływowi oszczędności do innych państw członkowskich UE;

5. krytykuje szczególnie obecne ruchy niektórych państw członkowskich mające na celu wzmocnienie konkurencyjności „ich własnych” odpowiednich krajowych liderów bankowych kosztem innych poprzez „kupowanie po niskich cenach” niektórych części upadających banków (np. Fortis, Dexia itp.) po ich podzieleniu i wystawieniu na sprzedaż; uważa, że strategie silniejszych banków wspieranych przez odpowiednie rządy krajowe, mające na celu wzmocnienie ich udziału w rynku poprzez odmawianie udzielania kredytów innym bankom z zamiarem uprawiania kanibalizmu i łatwiejszego przejęcia słabszych banków stwarza poważne przeszkody na drodze do powrotu do wystarczającej płynności pożyczek międzybankowych; dlatego wzywa państwa członkowskie do zniechęcania do takich strategii i ich blokowania;
6. zauważa, że Rada potwierdziła głównie pakiet środków zaproponowany w planie działania krajów strefy euro dnia 12 października 2008 r. w Paryżu; jest zdania, że Rada wyraziła przez to zgodę jedynie na podstawowe zasady rekapitalizacji systemów bankowych i udzielenia ubezpieczenia w celu ożywienia pożyczek międzybankowych zgodnie z planami krajowymi bez sprecyzowania, jak rozwiązać liczne wynikłe kwestie o charakterze transgranicznym; uważa jednak, że brytyjski system rekapitalizacji obejmujący częściową nacjonalizację banków mógłby stanowić punkt wyjścia do bardziej systematycznego podejścia;
7. zwraca uwagę, że jako priorytet należy koniecznie zagwarantować wkłady małych i średnich właścicieli rachunków oszczędnościowych w całej Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym spóźniony wniosek Komisji mający na celu zmianę dyrektywy UE sprawie systemów gwarancji depozytów; zgadza się z Komisją, że należy zagwarantować poziom 100% pokrycia wkładu, a okres na wypłatę należy skrócić do 3 dni po upadku banku; nalega jednak na jednolite stosowanie poziomu pokrycia w wysokości co najmniej 100 000 euro w całej Unii Europejskiej;
8. popiera środki mające na celu rekapitalizację banków poprzez wykupowanie preferowanych akcji banku, a nie wykupowanie przez państwo „toksycznych” aktywów i „uspołecznianie tym samym strat spekulantów”; popiera również środki polegające na udzielaniu gwarancji rządowych dla ubezpieczenia zadłużenia banku, kierowaniu płynnością, tworzeniu kredytów za pośrednictwem EBC i banków centralnych dla właściwego funkcjonowania pożyczek międzybankowych oraz na dokładniejszym nadzorze całego sektora finansowego;
9. popiera inicjatywę Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych na rzecz współpracy europejskiej, którą obecnie przewiduje Rada; zwraca uwagę, że taka inicjatywa musi w sposób spójny rozwiązywać kwestię wspólnych operacji ratunkowych dotyczących transgranicznych i wielonarodowych grup bankowych i doprowadzić do zaprzestania stosowania polityki „błagania swojego europejskiego sąsiada”;
10. uważa, że „zasady” Rady dotyczące ratowania sektora finansowego są zbyt niejasne

i niespójne oraz że dopuszczają różne interpretacje; podkreśla, że system wsparcia finansowego UE musi się opierać na rygorystycznych wymogach, które sektor bankowy musi spełnić, chcąc otrzymać pomoc publiczną; zaznacza w tym kontekście, że dla dobra publicznego należy przywrócić właściwe funkcjonowanie sektora finansowego oraz przyjąć systemy niższych płatności zwrotów i premii nastawione bardziej na wzbudzenie lęku przed podejmowaniem ryzyka i na cele długoterminowe niż na zyski krótkoterminowe;

11. zaznacza, że podejście oparte na rekapitalizacji musi być ukierunkowane na zrównoważoną nacjonalizację zdrowych aktywów banków w celu pełnego uspołecznienia sektora bankowego i stworzenia publicznej dźwigni handlowej ukierunkowującej kredyty na inwestycje przydatne ze społecznego i środowiskowego punktu widzenia, które tworzą miejsca pracy o wysokiej jakości; uważa, że proces podejmowania decyzji w sprawie polityki kredytowej sektora bankowego musi znaleźć się pod demokratyczną kontrolą publiczną i muszą w nim uczestniczyć w sposób demokratyczny pracownicy i konsumenci;
12. popiera apel Rady o rygorystyczne wdrażanie przez instytucje finansowe zaleceń dotyczących przejrzystości ich zobowiązań i ryzyka; podkreśla jednak w związku z tym, że same wymogi dotyczące przejrzystości są niewystarczające i konieczna jest bardziej rygorystyczna regulacja rynków finansowych;
13. popiera apel Rady o wzmocnienie przepisów dotyczących agencji ratingowych oraz nadzoru nad nimi na szczeblu europejskim; proponuje ustanowienie publicznej europejskiej agencji ratingowej w celu przewyższenia konfliktów interesów, które utrudniają proces ratingu.
14. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Rady utworzenia nieformalnego mechanizmu ostrzegawczego, mechanizmu wymiany informacji i oceny; popiera związany z tym plan Rady dotyczący utworzenia przez Komisję grupy wysokiego szczebla; podkreśla jednak, że potrzebna jest bardziej rygorystyczna regulacja rynków finansowych w celu zapobiegania ryzyku systemowemu powodowanemu przez nowe i ryzykowne produkty finansowe; należy albo ich zakazać, albo zdecydowanie ograniczyć i nadzorować obrót nimi; ponadto podkreśla, że należy wprowadzić w trybie pilnym rygorystyczne ograniczenia dotyczące stosunku zadłużenia do wartości aktywów ogółem w odniesieniu do instytucji finansowych poddawanych regulacji oraz bardziej surowe przepisy dotyczące odpowiedniego poziomu kapitału banków; apeluje do Komisji i państw członkowskich o rozszerzenie ram nadzoru ostrożnościowego i ram regulacyjnych oraz koordynacji, aby uwzględniły one wszystkie źródła ryzyka systemowego, w szczególności poprzez włączenie do takich ram jednostek o wysokiej dźwigni niosących ryzyko systemowe, bez względu na ich formę prawną czy siedzibę;
15. zwraca uwagę, że nie wolno zezwalać funduszom emerytalnym, zwłaszcza pracowniczym funduszom emerytalnym, na inwestowanie w produkty finansowe takie jak fundusze hedgingowe i fundusze private equity wiążące się z ryzykiem systemowym, ponieważ niewydolność takich funduszy wpłynęłaby negatywnie na świadczenia emerytalne; jest zdania, że w związku z tym należy dokonać przeglądu dyrektywy 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi

instytucjami;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia środków na rzecz eliminacji rajów podatkowych i zajęcia się problemami stworzonymi przez zamorskie ośrodki finansowe, do wprowadzenia podatków od transakcji walutowych (podatek Tobina) oraz transakcji giełdowych (łącznie z transakcjami pozagiełdowymi), do zarzucenia prywatyzacji funduszy emerytalnych oraz do wzmocnienia publicznego systemu emerytalnego i bankowego;
17. podkreśla, że Unia Europejska potrzebuje połączyć operację ratunkową mającą na celu ustabilizowanie systemu bankowego i kredytowego ze środkami na rzecz pobudzenia i ustabilizowania „realnej gospodarki”, umieszczając ją na drodze ku rozwojowi zrównoważonemu pod względem środowiskowym i społecznym; z zadowoleniem przyjmuje jako pozytywny pierwszy krok decyzję Europejskiego Banku Inwestycyjnego o przeznaczeniu 30 miliardów EUR na wsparcie dla europejskich MŚP oraz przedsięwzięcie EBI mające na celu zwiększenie jego możliwości interweniowania w projekty w zakresie infrastruktury, jednak zwraca uwagę, że kwota 30 miliardów EUR jest niewystarczająca; wzywa Komisję i Radę do przygotowania „Europejskiego programu inwestycyjnego na rzecz trwałego rozwoju, zatrudnienia i integracji społecznej” dysponującego co najmniej 1% PKB UE, któremu powinny towarzyszyć podobne publiczne programy inwestycyjne państw członkowskich w celu ustabilizowania gospodarki, przeciwdziałania zmianom klimatu oraz promowania pełnego zatrudnienia przy zapewnieniu miejsc pracy wysokiej jakości i praw socjalnych;
18. zwraca uwagę, że Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu oraz Europejskiemu Bankowi Odbudowy i Rozwoju należy zapewnić niezbędne zasoby, aby zdecydowanie zwiększyć ich linie kredytowe przy bardzo niskich stopach procentowych dla MŚP, producentów produktów ekologicznych, podmiotów świadczących usługi ekologiczne, socjalne i zdrowotne itp., pod warunkiem że tworzą one miejsca pracy o wysokiej jakości, gwarantując prawa socjalne, przyzwoite warunki pracy i przyzwoite płace;
19. podkreśla, że Europa musi obecnie przyjąć realny wzrost płac, który rekompensuje wzrost produktywności i inflację i który rozpoczyna redystrybucję mającą na celu zwiększenie udziału płac w dochodzie narodowym brutto; przypomina EBC, Komisji i Radzie, że wielka depresja z lat 30. XX w. przybrała na sile dopiero, kiedy pracodawcy zaczęli obniżać płace, a kryzys przeniósł się z rynku finansowego na rynek towarów i usług;
20. sugeruje, aby państwa członkowskie przyjęły także środki na rzecz ustabilizowania i zwiększenia siły nabywczej osób o niskich dochodach (wzrost cen żywności, energii, transportu), np. poprzez wprowadzenie standardowych taryf socjalnych za gaz, energię elektryczną, usługi telekomunikacyjne, transport publiczny itd.;
21. z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję EBC o obniżeniu stóp procentowych i wzywa EBC do dalszego rozluźnienia polityki monetarnej w celu przeciwdziałania zbliżającej się depresji gospodarczej; uważa, że obniżenia stóp procentowych dokonano zbyt późno, aby mogło ono spowodować bardziej pozytywne skutki; podkreśla, że jednocześnie ustępuje zagrożenie związane z inflacją w krajach uprzemysłowionych i że należy unikać nacisków w kierunku deflacji;

22. podkreśla, że najwyraźniej osiągnięty zostanie konsensus co do tego, że Pakt na rzecz stabilności i wzrostu nie będzie stosowany w przypadku kryzysu finansowego, co jest krokiem we właściwym kierunku; uważa jednak, że Pakt na rzecz stabilności i wzrostu musi zostać uchylony; krytykuje fakt ignorowania przez Radę nowej sytuacji poprzez wzywanie do tego, aby polityka budżetowa nadal była zgodna ze zmienionym Paktem na rzecz stabilności i wzrostu;
23. podkreśla, że obecna strategia lizbońska Unii Europejskiej dobiegnie końca w 2010 r. i wkrótce należy opracować nową strategię UE; podkreśla, że należy zaniechać obecnego skupiania się na liberalizacji rynku i jego „konkurencyjności”, zastępując je nową zintegrowaną europejską strategią solidarności i trwałego rozwoju, opartą na czterech równoważnych filarach (gospodarka, środowisko, zatrudnienie, ochrona socjalna i integracja społeczna);

Traktat lizboński

24. ubolewa, że Rada ponownie odmówiła uszanowania demokratycznego głosowania obywateli Irlandii i obstawała przy kontynuacji procesu ratyfikacji traktatu lizbońskiego; apeluje do Rady o wyciągnięcie wniosków z wyników referendum we Francji i Holandii a także z odrzucenia traktatu lizbońskiego w Irlandii, co wyraźnie odzwierciedlało sprzeciw wobec neoliberalnej polityce Unii Europejskiej i jej militaryzacji; jest zdania, że niespełnienia przez instytucje europejskie aspiracji obywateli Europy spowodują dramatyczne pogłębienie kryzysu legitymacji UE; nalega, aby Rada wstrzymała proces ratyfikacji i rozpoczęła dogłębny przegląd traktatów w celu zapoczątkowania drogi ku demokratycznej, społecznej i pokojowej Europie;

Energia i zmiany klimatyczne

25. podkreśla, że kryzysu finansowego nie należy wykorzystywać jako usprawiedliwienia wycofania się ze zobowiązań dotyczących zmian klimatycznych i podkreśla, że trzeba utrzymać poziom ambicji pakietu energetyczno-klimatycznego; potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz osiągnięcia porozumienia w sprawie pakietu energetyczno-klimatycznego do końca bieżącego roku i zwraca się do Rady oraz Komisji o ścisłą współpracę z PE w tej kwestii;
26. podkreśla znaczenie osiągnięcia najpóźniej do grudniowego posiedzenia w Kopenhadze w 2009 r. nowego kompleksowego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatycznych zgodnie z ramową konwencją ONZ w sprawie zmian klimatycznych i uważa, że osiągnięcie porozumienia obejmującego ambitne cele w zakresie pakietu energetyczno-klimatycznego również umożliwi UE utrzymanie pozycji lidera w światowych negocjacjach na temat zmian klimatycznych; ubolewa w związku z tym, że niektóre państwa członkowskie naciskają na zmodyfikowanie pakietu środków UE na rzecz walki ze zmianami klimatycznymi w sposób podważający zdolność UE do realizacji własnych celów ustalonych w marcu 2007 r.;
27. z zadowoleniem przyjmuje cztery wnioski legislacyjne Komisji stanowiące pakiet klimatyczno-energetyczny i zauważa, że przegląd systemu handlu uprawnieniami do emisji stanowi główny krok do osiągnięcia celu UE w zakresie zmniejszenia emisji gazów

cieplarnianych; wzywa Radę i państwa członkowskie do zagwarantowania środowiskowej integralności systemu poprzez niewyrażenie zgody na zwiększenie kredytów w ramach mechanizmu samorozwoju i mechanizmów wspólnej realizacji, do przestrzegania zasady „zanieczyszczający płaci” poprzez nieprzyznawanie darmowych przydziałów sektorowi energetycznemu oraz do przeznaczenia przychodów z licytacji na środki na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatycznych i przystosowania się do nich;

28. zwraca uwagę, że najlepiej jest oprzeć europejską strategię bezpieczeństwa energetycznego na wydajności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do nadania charakteru obowiązku celowi UE, jakim jest zmniejszenie strat energii o 20% do 2020 r., oraz do spowodowania przez to korzyści środowiskowych i gospodarczych oraz obniżenia kosztów w całej Europie;
29. uważa, że wychwytywanie i magazynowanie dwutlenku węgla jest tylko jednym z opracowywanych środków walki ze zmianami klimatycznymi, obok stosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz większej oszczędności i wydajności zużycia energii; państwa członkowskie nie powinny zatem zaniedbywać kwestii finansowania mechanizmów wspierających technologie w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych; w tym kontekście rozwój CCS w żadnym wypadku nie powinien prowadzić do osłabienia tych starań, zarówno pod względem naukowym jak i finansowym;

Polityka energetyczna

30. stwierdza, że głównym instrumentem liberalizacji i harmonizacji rynków energii jest kształtowanie cen hurtowych energii elektrycznej i gazu; zauważa, że głównym miejscem handlu na rynkach energii elektrycznej będą giełdy energetyczne; na takich giełdach cena energii elektrycznej jest niezależna od ogólnych lub średnich kosztów produkcji, a zależy od podaży i popytu oraz wielu czynników spekulacyjnych; zwraca się do Komisji o rozpoczęcie prac nad nowymi przepisami dotyczącymi nadużywania pozycji rynkowej;
31. stwierdza, że celem harmonizacji jest ustalanie cen energii elektrycznej i gazu w jednakowy sposób we wszystkich państwach UE, zauważa, że nie powoduje to obniżenia cen we wszystkich państwach członkowskich, ale prowadzi do podwyżek cen w tych państwach, w których energia jest obecnie tańsza niż przeciętnie w EU; zwraca się do Komisji o zaproponowanie środków mających na celu poprawienie tego typu skutku ubocznego harmonizacji;
32. zauważa, że taki system kształtowania cen stanowiący kluczowy element zharmonizowanego rynku energii elektrycznej nienależnie faworyzuje elektrownie wodne i jądrowe o niskich kosztach zmiennych, ponieważ otrzymują one taką samą cenę za energię elektryczną jak elektrownie produkujące energię elektryczną z droższej ropy naftowej i węgla; wzywa do opodatkowania przez państwa członkowskie tych zysków nadzwyczajnych;
33. podkreśla, że trwający proces liberalizacji rynków i prywatyzacji obiektów użyteczności publicznej, takich jak sektor energetyczny, nie przyniósł żadnych widocznych korzyści pod względem cen, jakości usług czy zmniejszenia wydatków publicznych; odnotowuje, że – wręcz przeciwnie – stowarzyszenia konsumentów i użytkowników usług publicznych informują o wzroście cen, spadku jakości usług i wzroście kosztów zaopatrzenia; zauważa

ponadto, że liberalizacja przyczyniła się do likwidacji miejsc pracy oraz do powstawania prywatnych monopolii, będących zagrożeniem dla praw pracowników, użytkowników usług publicznych oraz konsumentów; apeluje o uwzględnianie tych skutków we wszystkich aspektach pakietów energetycznych;

34. podkreśla, że należy odrzucić liberalizację sektora energetycznego i podkreśla znaczenie usług publicznych dla promocji spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej w UE; podkreśla, że publiczne sektory strukturalne, takie jak energetyka, nie powinny być poddane konkurencji, lecz powinny stanowić własność władz publicznych i być przez nie zarządzane, jako że jest to jedyny sposób zapewnienia jakości, dostępności i przystępnych cen świadczonych usług, a tym samym zagwarantowania praw użytkowników;

Europejski pakt w sprawie imigracji i azylu

35. uważa, że Europejski pakt w sprawie imigracji i azylu przyjęty przez Radę Europejską nie wnosi nic nowego w kwestii otwarcia kanałów legalnej imigracji, pozostawia jedynie możliwość „imigracji z wyboru”, która powoduje drenaż mózgow, umacnia podejście represyjne i przestępczość wśród migrantów;
36. potępia pełne hipokryzji podejście zawarte w pakcie, który potwierdza z jednej strony, że „zerowa imigracja” byłaby szkodliwa dla naszych gospodarek i systemów socjalnych, a z drugiej strony robi się wszystko, aby uniemożliwić migrantom przybywanie legalnymi sposobami, skłaniając ich tym samym do praktyk niezgodnych z prawem;
37. podkreśla, że zaprzestanie legalizacji pobytu pracowników przebywających nielegalnie, do czego zobowiązali się sygnatariusze paktu, może tylko zwiększyć skalę tajnych działań, na które skazani są migranci, podczas kiedy środek ten mógłby stanowić przynajmniej tymczasowy instrument mający na celu ujawnienie zjawiska nielegalnej pracy i zmniejszenie dumpingu socjalnego;
38. potępia plany dalszego wzmocnienia agencji FRONTEX przed przeglądem jej mandatu w celu objęcia nim również akcji ratunkowych na morzu;

Dalsze działania podejmowane w następstwie szczytu Rady Europejskiej w dniu 1 września 2008 r.

39. z satysfakcją odnotowuje, że po wysłaniu przez UE cywilnej misji obserwacyjnej do Gruzji wojska rosyjskie wycofały się ze stref przylegających do Osetii Południowej i Abchazji; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie negocjacji w Genewie, podczas których uwaga skupiona jest w pierwszej kolejności na kwestiach związanych z pomocą humanitarną; wyraża nadzieję, że wkrótce rozpoczną się dyskusje na temat ustaleń dotyczących bezpieczeństwa i stabilności w Abchazji i Osetii południowej; stoi na stanowisku, że OBWE i ONZ, których członkami są Rosja i Gruzja, powinny stanąć na czele politycznego procesu na rzecz rozwiązania tego konfliktu; podkreśla, że trwałe rozwiązanie można znaleźć jedynie przy udziale wszystkich zainteresowanych stron;
40. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady o zniesieniu niektórych sankcji wobec Białorusi oraz o poczynieniu pierwszych kroków ku normalizacji stosunków; przypomina, że dialog i współpraca to najlepszy sposób rozwijania stosunków dobrosąsiedzkich i wzajemnego

zrozumienia, również w kwestiach dotyczących praw człowieka i praw demokratycznych;

41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.